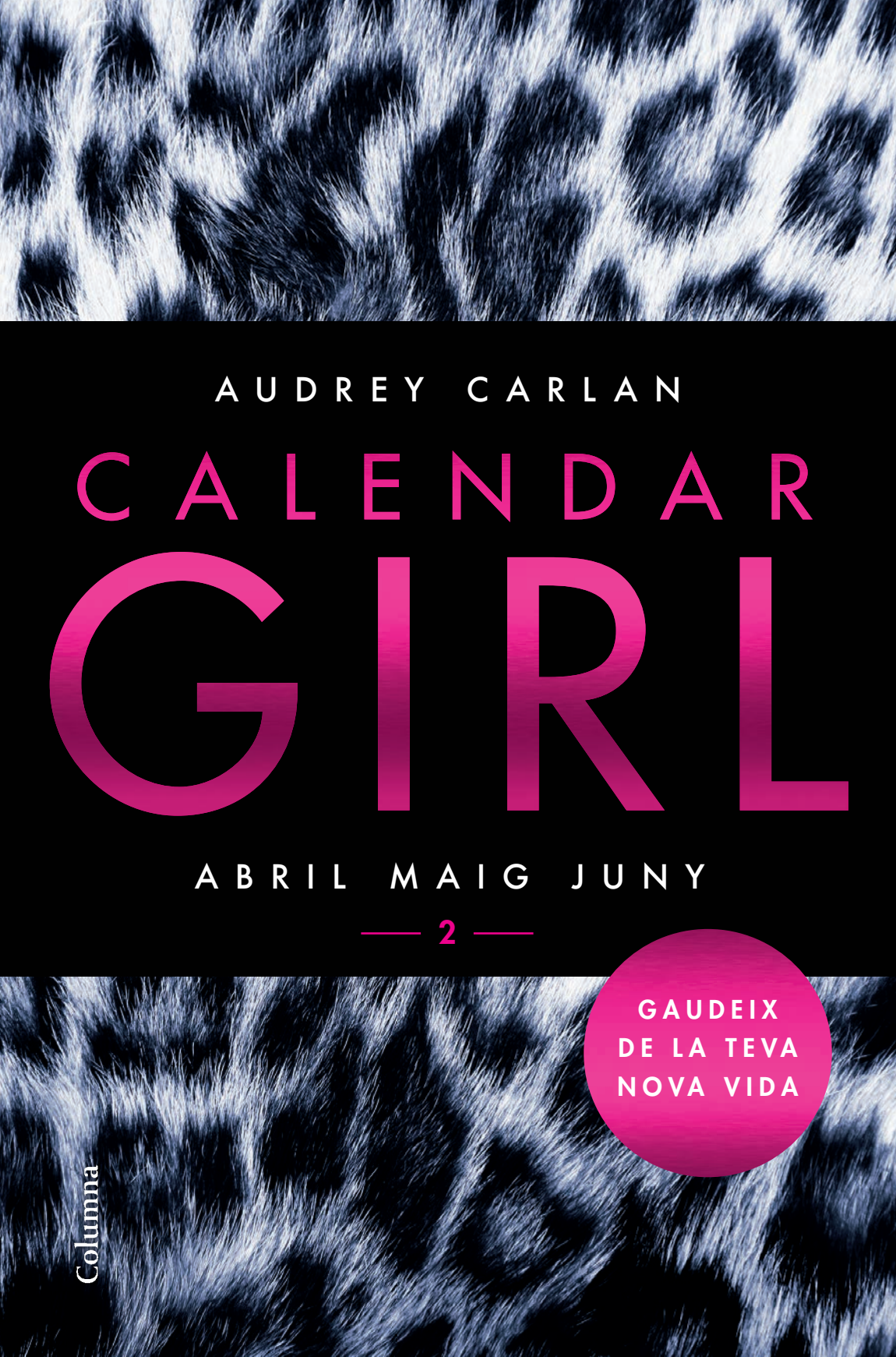

AUDREY CARLAN

CALENDAR
GIRL

ABRIL MAIG JUNY

— 2 —

GAUDEIX
DE LA TEVA
NOVA VIDA

AUDREY CARLAN
CALENDAR
GIRL 2

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *CALENDAR GIRL. VOLUME TWO*
PRIMERA EDICIÓ: JULIOL DEL 2016
© WATERHOUSE PRESS, LLC, 2015
© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELARÈS, 2016
© EDITORIAL PLANETA, S.A.
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2108-9
DIPÒSIT LEGAL: B.12.527-2016
FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.
CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA
IMPRÈS A: CAYFOSA

www.columnnaedicions.cat

CANÇONS DE L'INTERIOR:

PÀGINA 124: *WE ARE THE CHAMPIONS*,
© HOLLYWOOD RECORDS, INC., 1992, INTERPRETADA PER QUEEN.
PÀGINA 191: *NO WOMAN, NO CRY*,
HIT TUNES MUSIC LICENSING, 2014, INTERPRETADA PER BOB MARLEY.
PÀGINA 244: *ALL NIGHT LONG*,
MOTOWN RECORDS, UNIVERSAL MUSIC SPAIN S.L.,
UNA DIVISIÓ DE UMG RECORDING, INC, 1983, INTERPRETADA PER LIONEL RICHIE.
PÀGINA 286: *DROP, BABY, DROP*,
DAN PA PRODUCTIONS, 2011, INTERPRETADA PER THE MANA'O COMPANY.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

ABRIL

Anita Scott Shofner

*El viatge de la Mia a Boston està dedicat a tu, maca.
Igual que la Mia, no fa gaire vas començar de nou.
Estic orgullosa de tu... per haver-te escollit a tu.
Crec que tothom en aquest món necessita escollir-se
a si mateix alguna vegada.
No només pel fet de ser una increïble primera lectora,
sinó perquè ets una amiga encantadora i atenta.
No tinc prou agraïments.
Namaste, amiga meva.*

MAIG

Kris Ward

*Dónes suport, animes, estimes. Tota tu ets angelical.
Els que t'envolten anhelan aquestes qualitats.
Em recordes la meva difunta mare.
Així doncs, Kris, el viatge de la Mia a Hawaii te'l dedico a tu.
Que el sol sempre brilli sobre el teu cap.
Que el do de l'autèntica amistat perduri per sempre.
Que l'alegria que dónes tu la rebis multiplicada per deu.
Que l'amor t'embolcalli i t'ompli l'ànima.
Sempre amb amor.*

Índex

Calendar Girl. Abril	9
Calendar Girl. Maig	165
Calendar Girl. Juny	313

—Ei, hola, preciositat. —Van ser les primeres paraules que van sortir de la seva boca sexi. Aquelles paraules, juntament amb la mirada que em va repassar de dalt a baix, em van fer augmentar la temperatura corporal... i no en el bon sentit. En Mason Murphy estava repenjat a la limusina. Duia ulleres de sol d'aviador, tenia els cabells de color coure i un somriure altiu que segurament feia fondre les calcetes de totes les seves fans del món del beisbol. Sortosament, durant els últims mesos jo havia estat amb homes molt més guapos i sexis que ell i no em va impressionar.

Li vaig allargar la mà. Ell va arrugar els llavis, es va col·locar les ulleres a sobre el cap i va mostrar els seus extraordinaris ulls verds. Eren foscos com maragdes i preciosos.

—No em fas cap petó?

Vaig arrufar les celles, vaig treure un maluc enfora i vaig encreuar els braços davant del pit.

—Ho dius de debò? És això el que vols?

Va inclinar el cap enrere, es va treure les ulleres del cap i es va penjar una barnilla a la comissura de la boca. Em va tornar a mirar de dalt a baix.

—Veig que ets guerrera. M'agrada que les noies em desafiïn.

Vaig tancar els ulls i vaig parpellejar unes quantes vegades per veure si encara estava adormida per l'antihistàmic que m'havia pres a l'avió. Volar sempre em feia posar nerviosa. Però sens dubte ni la meitat del que ho estava en aquell moment.

—Ets tot un personatge, oi?

Va obrir molt els ulls i un somriure radiant li va omplir la cara perfectament esculpida. Pòmuls alts, un clotet a la barbeta i aquells ulls brillants que semblaven tan entremaliats.

Se'm va acostar, em va penjar un braç al voltant del coll i em va fer un petó a la templa. Vaig haver de fer un esforç per no girar-me i clavar-li... un cop de puny a la cara, la veritat.

—Em podries treure el braç de l'espatlla i apartar-te una mica? Quines confiances!

En Mason es va plantar davant meu i es va inclinar endavant com si volgués xiuxiuejar alguna cosa.

—Sé de què fas i em sembla la mar de bé. De fet, em sembla *molt* i molt bé. Crec que ens divertirem.

Li vaig empènyer el pit per allunyar-lo de la meua cara.

—A veure, senyor Murphy...

—Senyor Murphy —va dir, amb to burleta—. Ohhh, m'encanta això.

Vaig agafar aire i vaig serrar les dents. Em vaig mossegat la llengua, i, de fet, me l'hauria pogut partir per la meitat per la manera com m'irritava aquell paio.

—El que intentava dir-te abans que m'interrompessis és que tens una idea molt equivocada de mi. Sóc acompanyant. És a dir, que t'acompanyaré en alguns esdeveniments. Et proporcionaré companyia de manera amistosa.

Se'm va tornar a acostar, em va agafar pels malucs i em va fer una envestida contra els seus.

—Estic impacient per ser més *amistós* amb tu. —Va fregar la pelvis amb la meua. Vaig notar lleument el contorn d'alguna cosa que començava a prendre vida.

Vaig sospirar. Vaig ignorar-lo i el vaig apartar de nou.

—Ajuda'm amb les maletes.

Va xiular al xofer. Sí, el va cridar xiulant. Com si fos un cony de gos. Li podria haver dit «Vine, noi, sisplau». Em vaig encongir i em vaig apartar del seu abast.

—No pateixis, nena, ja t'hi aniràs acostumant. —Va fer veure que picava amb un bat de beisbol. Jo em vaig limitar a posar els ulls en blanc i vaig obrir la porta de la limusina per entrar-hi. Ell va entrar darrere meu per acomodar-se dins l'espaiós vehicle i va picar de mans—. Vols una copa?

Estic força segura que el vaig mirar com si s'hagués begut l'enteniment.

—No és ni migdia.

Ell va arronsar les espatlles.

—Sí que ho és, en algun lloc del món —va dir, picant-me l'ullet descaradament. En Mason va agafar una ampolla de xampany. Va treure la llengua i es va humitejar els llavis. El meu entrecuix va reaccionar instantàniament amb un formigueig deliciós. Vaig brandar el cap i vaig encreuar les cames. Era un malparit, però no podia ignorar el fet que era molt guapo. En Mason Murphy era un home alt, més o menys devia fer metre vuitanta-cinc, i tenia un cos digne d'adornar les revistes, i de fet ho feia sovint. Els músculs dels bíceps se li van tensar delectablement i els quàdriceps se li van flexionar quan es va ficar l'ampolla entre les cames per fer girar el tap amb un «plop» sorollós. Gens d'escuma. En sabia força, ho havia de reconèixer.

—A veure, preciositat, deixem ben clares un parell de coses.

Vaig esbataranar els ulls, amb les celles arquejades gairebé fins a l'arrel dels cabells. Em va donar una copa de xampany. Malgrat que tot just eren les deu del matí, vaig acceptar-la pensant que potser m'aniria bé alguna cosa per calmar l'enuig que sentia.

—Has vingut aquí per ser la meva nòvia. És a dir, perquè les fans, els possibles espònsors i els mitjans de comunicació s'ho creguin una mica, tu i jo haurem de fer-nos *amics* molt ràpid. I veient-te... —Es va humitejar de nou els llavis i em va repassar amb la mirada, des dels peus passant per les cames embotides dins dels texans fins que es va aturar directament al pit. Porc—. Estic segur que gaudiré de cada segon...

Aquest paio seria tot un repte. Era cregut, sexi com una mala cosa, irritant, sexi com una mala cosa, francament groller, sexi com una mala cosa, i immadur. M'he descuidat alguna cosa? Ah, sí, sexi com una mala cosa.

Es va reclinar per mostrar-me l'esplendor de tot el seu cos al seient del meu davant. Va fer un somriure de satisfacció i es va beure el xampany d'un sol trago. Va alçar les celles i els ulls li van brillar d'emoció.

—Una dama disposada a robar-me el cor. —Es va posar una mà al pit simulant un gest cavallerós.

Em vaig inclinar endavant, vaig agafar l'ampolla i em vaig omplir la copa. Després, vaig fer un gest amb la barbeta assenyalant la seva, la va acostar i l'hi vaig omplir de nou.

—Molt bé, suposo que hem de concretar unes quantes coses.

Va fer una ganyota com si estigués a punt de fer una broma, però el vaig tallar llançant-li un parell de dagues

amb la mirada. Es va reclinar al seient i va alçar la barbeta.

Vaig somriure, conscient que havia guanyat aquest *round*.

—Potser m'has contractat perquè sigui la teva nòvia durant aquest mes, però no sóc la teva puta. —Va arrufar les celles—. Tenir relacions sexuals amb el client és opcional per part meva, i no està inclòs en el contracte. Hauries d'haver llegit la lletra petita, noi, perquè estàs a punt de descobrir què és un mes de celibat.

Va obrir la boca, absolutament sorprès.

—Ho dius de conya, això, oi? —va dir, amb un somriure sorneguer.

Vaig brandar el cap.

—Em temo que no. O sigui que potser estaria bé que t'acostumessis a fer treballar la mà, perquè em sembla que la faràs servir molt. Si la premsa et veu passejant-te amb qualsevol prostituta que puguis buscar per satisfer-te, s'assabentaran que això nostre —vaig assenyalar-nos a tots dos amb un dit— és una farsa, i tot l'esforç i els cent mil dòlars que has pagat seran en va. —En Mason es va passar una mà pels cabells—. D'altra banda, tampoc no quedaria gens bé als ulls dels teus possibles espònsors que no fossis capaç de mantenir la teva preciosa nova nòvia durant més d'un dia. I recorda que els meus honoraris no són reemborsables.

Dit això, em vaig reclinar, vaig encreuar les cames i vaig beure un glop de xampany, deixant que les bombolles amargues ballessin per la llengua i em despertessin de nou els sentits.

En Mason em va mirar amb una expressió a la cara que no vaig saber identificar.

—Així, què proposes que fem, preciositat? —Va

somriure, va deixar caure la mirada a les meves cames, va pujar pel pit i finalment va arribar a la cara. Les seves paraules eren agradables, però els faltava sinceritat.

—En primer lloc, para de dir-me preciositat.

Em va interrompre abans que pogués continuar.

—Però tots els homes tenen un sobrenom afectuós per a la seva nòvia, no?

Vaig prémer els llavis per pensar en el que acabava de dir. Suposo que tenia raó.

—Potser ho podria acceptar si no m'ho diguessis amb tant de menyspreu.

En Mason va inclinar el cap enrere i es va posar a riure. La riallada va reverberar per dins del cotxe i va alleugerir l'ambient. Si podia sentir una riallada així cada dia, potser aquell mes no seria una merda, al capdavant. Es va humitejar els llavis i, de nou, l'espai sensible de l'entrecoix, que encara no havia oblidat com era d'agradable tenir la boca d'un home sobre la carn tendra, va vibrar com a resposta. Calma, noia! Volia castigar la meua libido. Des de la follada amb en Wes dues setmanes enrere, anava calenta com una mala cosa i no veia cap perspectiva de trobar alleujament. I ara que aquest client quedava definitivament descartat de la llista de possibles companys de llit, veia a venir que provaria el celibat juntament amb ell. Diversió... *zero*.

—Mira, deixem-ho així, no passa res. Suposo que el següent pas és coneixe'ns una mica més. Parla'm una mica de tu.

Va posar una mà al voltant del voluminós genoll que s'intuïa sota els texans i va mirar per la finestra.

—No hi ha gaire res a dir. Vinc d'una família irlandesa. El meu pare fa d'escombriaire, tot i que li vaig dir que podia deixar de treballar per sempre més. Però no vol plegar. És massa orgullós.

—Sembla un bon home. —A diferència del meu pare. Bé, tècnicament, això no és veritat. S'hi havia esforçat. Però, ateses les circumstàncies, després de l'abandonament de la mare va perdre el seny. No crec que ningú sàpiga realment com es pot encaixar la pèrdua de l'amor de la teva vida.

En Mason va somriure, ensenyant-me una dentadura blanca força recta. Tenia els ullals una mica torçats, just per conferir caràcter al seu somriure.

—El meu pare és el millor, encara que sigui tan tosut. I treballa massa. Sempre ho ha fet, per mantenir-nos a mi i als meus germans.

—Quants germans tens? —vaig preguntar. Sincerament, trobava aquella conversa força interessant.

Va alçar tres dits mentre bevia un glop de xampany.

—Els meus germans són tots uns beneits, però els estimo molt —va dir, amb un marcat accent bostonià. Maleïts accents sexis. Ostres, em costaria no posar-li les mans a sobre, si es començava a mostrar amable.

Em va mirar amb els ulls entretancats i el color verd es va enfosquir una mica.

—Els encantarà veure que m'he ajuntat amb una tia tan bona. —Apa, ja hi tornem a ser amb el llenguatge desagradable. Vaig brandar el cap i vaig fer un sospir lent i profund.

—Molt bé, tens tres germans. Més grans, més petits?

—Tots més petits. En Brayden en té vint-i-un, en Connor dinou, i el petit, en Shaun, en té disset i encara va a l'institut.

Em vaig inclinar endavant per deixar la copa buida al suport.

—Ostres, quatre nois.

En Mason va assentir.

—Sí, en Brayden és cambrer i va a l'escola universitària de dia. Va deixar una tia prenyada tot just acabar l'institut. —Em vaig encongir—. La mala puta li va deixar la criatura i va fotre el camp. —Vaig obrir la boca i em va sortir un crit ofegat. Com era possible que una dona abandonés el propi fill? Bé, la mare va fer el mateix. Tot i així, sentir que això li havia passat a algú altre em feia bullir la sang—. O sigui que en Bray viu amb el pare i la seva filla Eleanor.

Eleanor.

—És un nom una mica antiquat, oi? —vaig comentar.

Va somriure i va mirar per la finestra amb malenconia.

—Sí, l'hi va posar per la nostra mare.

—Que estan separats, els teus pares?

Va brandar el cap.

—No, la meva mare va morir fa deu anys. Un càncer de mama que se la va endur ràpid. O sigui que som tot homes des de fa temps.

Em vaig inclinar endavant i li vaig posar una mà al genoll.

—Em sap greu. No t'ho hauria d'haver preguntat.

Va fer un gest amb la mà per treure-hi importància.

—No passa res. Va ser fa molt de temps. En Connor va a la Universitat de Boston. I en Shaun té tot el dia la mà en alguna figa adolescent.

Vaig arrufar les celles i vaig remugar.

—Què passa? —va dir ell.

—Res. —Vaig ignorar el fet que qualsevol home adult que es referís a les parts íntimes femenines amb el terme «figa» davant d'una dona evidenciava falta de maduresa, perquè era una batalla perduda—. Així, quins anunciants i espònsors busques?

Quan vam arribar al seu «niu», tal com l'anomenava ell, em va sorprendre que ens rebés una dona rossa guapa i prima. No era pas una dona baixeta, sinó més aviat més alta que la mitjana de noies de vint-i-pocs anys, i estava prima com una model. Això sí, semblava ben bé una Barbie, amb els cabells rossos que li queien per l'esquena, els ulls blaus i brillants, els llavis d'un rosa impecable i un vestit que se li ajustava perfectament al cos esvelt. Desprenia un aire de gran riquesa i professionalitat, ben al contrari de l'aspecte que tenia en Mason.

—Mmm, senyor Murphy —va dir la dona, tot alçant un dit mentre ell entrava i passava esperitat pel seu costat. La dona va fer una ganyota amb els llavis quan en Mason la va deixar amb la paraula a la boca sense ni tan sols mirar-la.

Em vaig aturar a un pas de la dona. Quan finalment va deixar de mirar com en Mason remenava el cul pel vestíbul de l'edifici, es va girar cap a mi. Vaig somriure.

—Ei, trempat, aquesta rossa tan guapa i elegant està intentant cridar-te l'atenció —vaig dir-li a en Mason, sense deixar de mirar-la a ella—. I t'has oblidat de les meves maletes. —Vaig brandar el cap i vaig mussitar «imbècil» entre dents.

—Perdona. —Es va inclinar cap a mi.

La vaig mirar i li vaig allargar la mà.

—Mia Saunders, sóc la nòvia d'en Mason.

La rossa va tancar els ulls i va sospirar, com si fes un esforç per calmar-se.

—Ja sé qui ets, Mia; nosaltres vam suggerir que et contractés. Sóc la Rachel Denton, la representant de la seva agència de relacions públiques. M'han encarregat treballar amb vosaltres en aquesta farsa per enredar el públic. Normalment aquesta feina la faria la seva publicista,

però em vaig oferir per donar un cop de mà. —Es va mossegar el llavi i va apartar la mirada.

—Vaja, doncs suposo que treballarem juntes, oi? Aquest home és tot un personatge —vaig dir, somrient, quan en Mason ja arribava a la porta de l'apartament.

—Que no trobes el camí, preciositat? —Els seus ulls eren riallers, però les paraules eren crispades. Vaig posar els ulls en blanc, vaig agafar la Rachel per l'espatlla i la vaig fer acostar cap a mi.

Va semblar que en Mason s'adonava per primer cop de la seva presència, i quan dic que se n'adonava, vull dir que la va repassar de dalt a baix... dues vegades.

—Rachel, què hi fas aquí? Em pensava que d'això se n'encarregaria la Val.

Ella va brandar el cap i es va ruboritzar. Interessant.

—No, la Val està molt ocupada buscant espònsors i anunciant per què t'hi puguis entrevistar. M'he ofert per ajudar una mica —va afirmar, tota orgullosa, mentre ell la continuava follant amb la mirada.

—Bé, no puc pas dir que trobaré a faltar la Val —va dir, sense semblar desagradable o ofensiu. També molt interessant. La Rachel va riure, sí, va fer una rialleta tonta. Els ulls d'en Mason es van suavitzar mentre mirava la Rachel a la cara, i després va obrir la porta de l'apartament per deixar-nos entrar.

—Ei, mandrós, i les maletes? —Vaig assenyalar cap al cotxe.

—Ai, sí. —Es va aturar, va mirar la Rachel i es va girar, es va donar un cop a la porta perquè no l'havia aguantat bé i va somriure—. Ehhh, vaig a buscar les maletes, doncs.

Em vaig quedar mirant com aquell cregut faldiller desdenyós sortia d'allà maldestrament en presència de la

seva relacions públiques, que no amagava gaire bé el seu interès per ell. Les galtes de la Rachel continuaven estant vermelles i es mossegava tota l'estona el llavi inferior.

Vaig assenyalar cap enrere amb el dit polze.

—Què, t'agrada? —vaig preguntar.

La noia va assentir en silenci i de sobte va esbatarar els ulls.

—No! Què? No, n'has tret una impressió equivocada. Només hi tinc una relació professional, amb el senyor Murphy. —Va acabar la diatriba verbal encreuant fermament els braços i arrugant els llavis.

Mentre m'aguantava com podia el riure que se m'escapava per sota el nas, vaig entrar a l'apartament.

—El que tu diguis. —Ja hi furgaria més tard, en aquest tema, simplement per plaer. Si d'aquest viatge no n'havia de treure res, com a mínim em divertiria una mica.

En Mason va deixar les maletes al rebedor i ens va fer passar cap a dins. L'apartament tenia la forma allargada d'una típica casa de maó de Boston, amb diversos pisos superiors i possiblement algun d'inferior. Ja tenia ganes que em fessin una visita guiada.

Al mig de la sala d'estar hi havia un sofà negre de pell. Al davant, una pantalla plana de televisió com a mínim de seixanta polzades penjada a la paret. Hi havia coses de beisbol pertot arreu. Algunes samarretes emmarcades i una filera de pilotes signades a sobre de la lleixa de la llar de foc. Cadascuna estava guardada dins d'una capsa de vidre o de plàstic. Una mostra que tenia cura de les coses que valorava. Potser en Mason Murphy tenia dues cares. Si m'havia de passar tot el mes fingint que era la seva nòvia, esperava que això fos veritat.

—Així, què et porta per aquí, Rach? —va preguntar,

girant-se cap a ella per mirar-la. Rach. Li havia escurçat el nom. Quan una persona escurça el nom d'una altra, denota familiaritat o un mínim d'intimitat.

La noia va encreuar les cames i la faldilla li va pujar més amunt de la cuixa. En Mason es va fixar en el moviment, amb els ulls clavats en aquell petit tros de roba. Se'm va escapar una rialleta, però cap dels dos em va sentir o potser van ignorar el fet que jo també era allà.

—Només volia assegurar-me que tots dos teniu clara la informació per a demà. Serà la vostra primera aparició com a... —es va aclarir la gola i es va posar un floc de cabells darrere l'orella. No se li va aguantar bé i li va tornar a caure a la cara. En Mason ja li tornava a tenir els ulls a sobre, concentrat en aquell floc de cabells, com si el volgués tocar, posar-l'hi darrere l'orella, acariciar-li la pell. Com que no ho podia fer, es va agafar les cuixes amb les mans—. Com a parella —va acabar la noia—. Haureu de fer que sembli real. Us haureu d'agafar de la mà, petits tocaments, somriures... eh... —Es va aclarir la gola i va fer una ganyota com si li fes mal acabar la frase—. Algun petó, i aquesta mena de coses. Té algun problema amb això, senyoreta Saunders? —em va preguntar.

La vaig mirar amb els ulls molt oberts.

—Hi tens algun problema, tu? —vaig preguntar, realment sense poder-me creure el que feien aquells dos. Després d'observar-los junts durant deu minuts, era ben obvi que es desitjaven. Què coi els impedia llançar-se?

La Rachel va tirar el cap enrere, com si li hagués donat un cop de puny.

—Perdona? —Es va posar la mà al pit i va fer un petit gemec ofès—. Per què hi hauria de tenir cap problema, jo?

—Ho dius de debò?

—Segurament el que la Mia vol dir és si les mostres

d'afecte en públic seran o no un problema per als espòn-sors o l'agència, oi?

No, això no era en absolut el que estava suggerint la Mia. En quin planeta havia aterrat, quan vaig sortir d'aquell avió? Ho feien de debò, tot allò? Vaig sospirar i vaig decidir que era millor seguir-los el joc fins que descobris què coi passava allà.

—Sí, exacte, volia dir això.

La Rachel va fer una ganyota amb els llavis i va semblar que li disminuïa la tensió de les espatlles. Igual que un ram de campanetes quan es tanquen al vespre, que es relaxen, arruguen els pètals i reposen fins que el sol del matí els retorna la vida; en aquest cas, però, en lloc del vespre havia arribat una acompanyant tafanera de Las Vegas amb molt poc tacte.

—L'equip ha dedicat moltes hores a planificar tot això. Entenem que és un enfocament poc convencional, però necessitem que el senyor Murphy ofereixi una imatge respectable perquè la gent el pugui admirar. Entre altres coses, haurà de canviar alguns hàbits no acceptables, com les freqüents baralles de bar, beure en excés o fins i tot fumar algun cigarret ocasionalment. L'equip creu que l'horda de dones amb qui va desfil·lar la temporada passada, sense que el veiessin dues vegades amb la mateixa, el va ajudar ben poc en la seva imatge. Ens hem compromès a canviar tot això, i tu, Mia, ets el primer pas.

Finalment, em vaig arriscar a mirar en Mason. Tenia els colzes als genolls i el cap entre les mans. Una postura de persona derrotada. Em vaig aixecar, vaig seure al seu costat i li vaig fregar l'esquena passant-li la mà amunt i avall. Es va girar cap a mi.

—Collons, l'he ben cagat.

—Tots l'hem cagat. Però com a mínim tu has contractat la Rachel, i la teva publicista creu que val la pena que intentis canviar la direcció que han pres les coses. —Vaig continuar fregant-li l'esquena musculosa fins que va alçar el cap. Va tirar les espatlles enrere i va treure pit.

—Molt bé, tu vols que canviï, assistenta personal? —va preguntar a la Rachel.

Ella va assentir.

—Entesos. —Es va girar cap a mi amb una expressió ferotge i la mirada penetrant—. Doncs vinga, som-hi. —Tot seguit, em va agafar el cap amb les dues mans i em va plantar els llavis sobre els meus. Vaig fer un crit de sorpresa i, accidentalment, vaig obrir la boca, però ell ho va interpretar com una invitació. En principi, no ho era pas, però el gust del xampany encara li perdurava a la llengua i em semblava que feia una eternitat que no be-sava ningú, tot i que en realitat només feia dues setmanes. I si a això hi afegim la deliciosa olor de colònia que li banyava el cos, ja estava perduda. Perduda en aquell petó. La seva llengua es va enfonsar a dins de la meua boca, exigent i juganera. Jo li vaig correspondre el petó, em vaig inclinar endavant, em vaig agafar a la seva camisa per aguantar-me i vaig inclinar el cap per notar-lo més. Notar més el petó, notar-lo més a ell. Collons. Això no formava part del pla.

Quan finalment ens vam separar, tots dos panteixàvem i teníem la respiració entretallada.

—Què t'ha semblat? —En Mason es va girar cap on seia la Rachel, però ja no hi era. Vaig sentir els seus talons que repicaven sobre les rajoles del terra—. Rachel? —va cridar.

—Ens veiem demà. Bona feina! —va dir, dos segons abans que es tanqués la porta de cop.

En Mason es va deixar caure al respatllet del sofà.

—Que em follin.

Vaig brandar el cap i em vaig reclinar.

—Això no pot ser —vaig dir. Ell va riure entre dents—. Què ha passat?

—Doncs ha passat que he fet una morrejada a una acompanyant supersexi. —Els ulls li brillaven amb luxúria, però no em deixaria enredar. Tot plegat es reduïa a la mecànica del cos. Per descomptat que aquell home era guapíssim, i no puc pas negar que aquell petó em va estimular els fluids corporals, però l'atracció i l'interès sincer són dues coses totalment diferents.

—T'agrada aquesta noia, oi? —vaig dir, per suavitzar les coses.

Va prémer els llavis i va tancar els ulls.

—Esclar que m'agrada. És maca i li pago bé. Tots contents. Què més es pot demanar?

—No és pas això el que vull dir, i ho saps.

—Mira, tu no ho sé, però jo estic afamat, i tu t'has d'instal·lar. Hi ha un munt de coses, en bosses, que la Rachel o la Val et van comprar, com a part del tracte. No està guardat, ho vaig deixar tot a sobre el llit. Va bé pizza?

Es va aixecar ràpidament i va començar a marxar, però s'ho devia repensar. Es va girar i em va oferir la mà.

—Gràcies per acceptar la feina —va dir, mentre m'ajudava a aixecar-me—. La teva habitació és la primera porta a la dreta, excepte que la vulguis compartir amb mi. —Va moure les celles i va fer un moviment suggestiu amb els malucs. Vaig esbufegar i vaig brandar el cap. Quan vaig començar a caminar, em va donar un cop fort al cul.

—Això sí que és un bon cul, Mia.

Em vaig aturar, vaig treure enfora un maluc i hi vaig repenjar la mà.

—Si no vols perdre aquesta mà, val més que la mantinguis allunyada del meu cul.

Es va tirar enrere amb les dues mans alçades.

—D'acord, d'acord, només practicava una mica per al partit de demà. No cal que t'ofenguis tant.

—Val més que et guardis les forces per al partit. Les necessitaràs. —Vaig anar cap a les escales pensant que havia dit l'última paraula, però quan vaig arribar a dalt vaig sentir que deia:

—Nena, que no ho saps que sempre jugo per guanyar?

Oh, Déu meu.